

Número 20.

PORTAVEU DE LA DECENCIA

Any II.

Aquest periòdich es humorístich, de broma, satírich y demás circumstancies.

Segona època

PREUS DE VENTA:

Número corrent. 10 Céntims.
Número atrassat. 15 id.

JUSTICIA

LEMA: *Justicia, mes no per mi.*
«La Verdad».

Comensém parodiant, y anem-lo seguint en llur camí, á n'el noy tendre *Camilitu*, autor, encare qu'inconscient, del sens fi de bestieses *pervocadas*, en defensa de la pillerie, desd'el tros de *fulle de La Verda* (ja que l'altre tros se done vergonye de veurer la llum...) y d'acort am lo seu *criteri*—qu'és punxagut,—dirém que'ls pobles cults y aymants de son decoro y de sa dignitat, que saben rendre 'l respecte degut á n'aquestos preuhats sentiments qu'ennobleixen y dignifiquen, que no toleren, perquè saben lo que costen, actes ni fets indignes qu'envileixen y degraden, nó sols á n'els *super-homens* que'ls executen, sinó que de retruch fereixen á n'els pobles que'ls hi consenten.

Aquestos pobles, gelosos de llurs drets, coneixen sos devers y son, per lo mateix, coneixedors de lo que pot y val la rahó; no s'accontenten am protestar am mes ó menys indignació del seguit de fets vituperables dels cacichs que tú defenses, sinó que cerquen, y am pit imposen, la reparació d'eixos fets y el càstich dels ciutadans culpables de tantas iniquitats y desvergonyiments, sentint íntime satisfacció y manifestant públicament llur alegríe, el díe que la Justicie s'obre pas y la conciencia pública obté la reparació anhelada.

Per'xó es que á nostre vile se recorde am fruició verdadere y am gens continguda joie, la diade

en que'l poble, defensor de llurs prerogatives, doná la tant solemniat puntade de peu á tos amos y senyors, y per'xó espere amb ansie é impaciencie que d'aquell fet ne surti quelcom de gros, que produeixe l'ensorrament de tan asquerós, odiós é imperant lladronici.

D'aquí n'espere nostre aymade comarque quelcom de profitós pera la pau, el sossego y la bone administració, coses totes am tanta ansietat desitjades.

Granollers vol que prompte ne sie arribade l'hora de llur dignificació devant la comarque, pera, en aqueix díe, poguer escupir en la care de tots, absolutament tots, els qui son cause de sa deshonra al enfront d'altres pobles qu'han sabut, per coneixer sos drets y sa dignitat, sustreurers al jou, aplastantlos, de tots eixos famolenchs qu'ofeguen las aspiracions sanas dels pobles 'hont nien, pera mellor fer son negoci y mes ben omplir ses butxaques.

Naltres, y am naltres tot Granollers, tot el Districte, recorde perfectament que de temps y temps veu pertorbade llur tranquilat per les passions, nó políticas, sinó comercials é per lo tant rastres, portades á terme pe'ls aventurers, qui, amparantse am la polítique, se son fets amos absoluts de la menjadore, sens reparar en medis violents, atiant, am promesas jamay complertes, á n'el poble, únique víctima de ses lluites, fentlo barallar en defense de llur negoci, produintse estats més propis de les kábiles del Riff que de pobles que's diuen civilisats,

Aquestos son los fruits, noy *Camilitu*, dels á qui tú, manat y pagat, inculques l'honradés y la dignitat política.

Granollers, en la nit del 14 de Septiembre, bones mostres doná de que per diputat no volie á un home il-lustre, desconegut com en Travé, per que sabia per experiencie y am decencie, que aytal *personatge* no serviría llurs interesos, sinó que seria l'amparador de las malifetes del caciquisme-trust-comercial local.

¡Tothom qui te lladres á case, procure ferlos fugir, cavallers! En aixó no hi ha que donarhi voltes.

¡Ben patente mostra ne doná Granollers en aquella memorable nit, al anar en manifestació á despedir als senyors Lladó y Plaja!

Si cinchcents foren els vots pe 'l diputat *cuero*, foren emitits per gent que obraren imposats per l'amenasse, y ja s'es sabut que qui obre baix une imposició, obre inconscientment.

Si mil, ó mes, anaren á despedir als candidats de l'oposició, ho feren am espontaneitat, am cor ample, am veritable alegríe y convenciment de que cumplien com á bons y de que donaven la bofetade que's mereixien els en aquells moments escuats y aixelats defensors de la bruticie que surave.

Si, senyors que feu y pagueu «La Verdad», Granollers aprent y no olvide y vos té prou ben gravats dins sa memorie, á tots los qui'ns son causans de sa ruine y l'havéu portade en l'estat d'immoralitat en que actualment se trove.

Sí; lo nostre poble, per més que feu y manesseu, aprecie sa honradés y llur dignitat, y creu que's farà justicie, que la rahó sobreixirá, y que's farán efectives les responsabilitats á n'els qui ab ses criminals maneres, encengueren el foch de la discorde, dividint al poble, que inconcientment era'l encobridor de vostres concupiscencies y vosaltres vos valiau d'aixó pera fer lo paquet y portar la desmoralisació en l'administració dels interessos que son de tots.

Aquesta es vostre obra, am aixó Granollers clama justicie y entengueho bé, justicie's farà.

Juli-Vert.

ALS INCONSÚTILS

¡Oh munt d'inconsútils
plens de pretensió!
¡Oh cervells anémichs
buyts d'us de rahó!
Prepareu las galtes,
tremoleu de pó
que'l Mosquit ja os volta
per clavá'l fibló.
No sols los polítichs,
no sols los porchs, no,
que al poble defraudan
qui mes y milló,
l'un entrant bots d'oli,
l'altre entrant vi bó,
han d'esser las víctimas
de ma indignació,
que també ¡oh! vosaltres
gent de *posició*
ab prurit de sabis
y fets de llautó
que res feu pel poble
ni sa salvació,
heu d'esser el *blanco*
de ma indignació.
Aneu fent el *burro*
y la oposició
á tot ideal noble
y deslliuradó
que si be fins are
hi hagut compassió
are ¡oh! munt d'estúpits
plens de pretensió
os toca á vosaltres
rebrer del carpó.

Mosquit d'abre.

El Casament per forsa

Comedia pantomima de Molière, ab els gestos traduhits per un de la Vila que sab divuit llengües, principalment el cafre.

Acte Unich (per are)

Primer cuadro.—L'escena representa una plassetta á les fosques, però concorreguda de llums. Primera caixa esquerra un Centre Catòlich, á la dreta y enfront una casa de pagés pintada y enrajolada de nou, carrers, esquerra, dreta y fons

un dels quals porta á la presó. Tots els personatjes surten d'allá.

PERSONATJES

Quelitus.—Nuvi petit y carregat de cuentos y de *jindama*.

Pepeta Batera.—Nuvia, grossa, bruta y garrella, te noranta nou mil pessetas de dot.

Testimonis: poch y malavinguts.

L'Espartero.—(Y no sab torejar. ¡Qu'es estrany!)

El noy de la pela.—(Aquet va al darre- ra de moltes coses entre altres de... l' arrós).

Sr. Ventureta (célibe).—Home que sap nadar entres dos ayguas.

Dr. Pinyanya.—(Es el de cámara y de camama).

Sr. Noria.—(Emul de San Roch gloriós.

Pare Padás.—Home ó dona, tot es hù. Porta fandillas de seda y devantal de fatá.

Primera escena

Mutis... y canarás tres peus. Se sentan varios passos... semblan de burro... son de concejal... la qüestió que se senten passos y á mí ningú m'ho desmentirá... Surten tres personatjes discutint acaloradament, per la mímica que fan sembla que tenen embrancada discussió, entre ells hi há la nuvia desinvolta y decidida.—Hem vull casar y hem vull casar—fá ab ademans—tot ho arreglarem diuhen ab gestos els altres dos, que son els testimonis de la seva part—en Ventura célibe y el Noy de la pela. Entren á la casa de pagés.

Segón mutis. . Surten del mateix cantó qu'els altres, el nuvi y els testimonis Espartero y Dr. Pinyanya, aquest últim esbufegant, el nuvi camina fent trensilla, avants d'entrar á la susdita casa de pagés es paren y fan gestos estravagants que traduits oralment diuhen lo següent:

Dr. Pinyanya.—Ja'm sentireu á mí.

Espartero.—A mí també.

Quelitus, nuvi.—A mí no, estich emocionat y no puch dir res. Noy, m'hi caso per forsa, perque no digui pe'l poble totas las mevas calaveradas, perque calli, m'hi caso perque no digui res.

Dr. Pinyanya.—Ja'm sentirán.

Espartero.—Jo sé un discurs de cor per dirlo aquí á la reunió.

Dr. Pinyanya.—Ja'm sentirán. (Entren á dintre).

Cuadro segón ó segón misteri de dolor (pe'l poble).

Una cambra de la casa de pagés. En escena hi haurán els personatjes següents. Nuvi, nuvia, testimonis de abdós parts y Pare padás assentat derrera una taula ministre.

Pare Padás.—Vareix esser visitat per la elegant senyoreta Pep Baté participant-me els vius desitjos de unió matrimonial que sentia envers á l'esbelt jove Quelitus Blanchart, fundantse per demanar aquesta unió en las moltes coses amagadas que habian fet tots dos y que si algún dia s'arribaban á descobrir redundaria en perjudici seu. Jo considerant las prenas físicas y morals que adornan á dita senyoreta y la bondat de dit jove, vareix creurer possible aquesta unió que avuy s'ha de consolidar en aquest acte.

(La nuvia aplaudeix, el nuvi es torna tot vermeil y es fica el dit petit á la boca).

La Nuvia.—Si Quelito estimat, et vull per etern company, tú ets l'únich home...

Quelitus.—Ves lletja, ves, m'has sigut infiel y no has complert la paraula que vas donarme

La nuvia.—Jo? Tú m'en has sigut que has escampat arreu «tot lo que jo he fet»

y que sols tú sabías, are, per culpa teva tot el poble ja sab que soch deshonrada... y no obstant, tú has de venir á mí, perque si, perque'm necessitas com jo á tú.

Quelitus.—¡Calla! ¡Pérfida!

La Nuvia.—¡Si, tothom sap la meva deshonra!..

El de la pela.—(La deshonra ray, jo tingües el seu dot, 99.000 d'un coll!..)

Para padás.—Olvideu antichs resentiments ó quant *menos* feuho veurer y casevos, casevos ó sinó ¿Qué seré de vosaltres pecadors... y defraudadors?

(El nuvi plora d'emocionat, en aquest moment entra el notari Sr. Noria).

Sr. Noria.—Buenas, apa animeuvós y trona avall ó sinó ja s'en cuidará el poble.... animeuvós, que un cop casats jo os portaré l'administració de la finca... ja veureu que anirá bé.

Espartero.—(Jo que aquesta plassa la guardaba per el meu parent...)

Pare padás.—¿Bueno, que hi dieu? ¿Queda feta la unió?

La nuvia.—¿Que't sembla Ventureta, no trobas que's fa necessari el casament?

Ventureta (célibe).—Tant com necessari no, també 't podria posar un pis á Barcelona...

Pare padás.—¡¡Valgam la creu de Caravaca!

Ventureta (célibe).—(¡Ay, are m'ha escapat!..)

Nuvi.—(Aixugantse els ulls). ¿Que vos en sembla companys meus? ¿Que m'hi caso ó qué?

Espartero.—Consento ab una condició; que á mí se'm donguin á posar tots els llibans qu'estigin al *alcançe* de l'Ajuntament, ja que la nuvia te amistat ab el senyor Alcalde.

El noy de la pela.—Y á mí l'arrós *d'arrós*....

Dr. Pinyanya.—Jo no dono el permís, perque pot esser contrari á la teva salut (la del nuvi) mentres no es fassi Alcalde á n'algun canalejista convensut.

La nuvia.—Tot ho arreglaré y si convé dimitirá en Jaume de las patatas...

Sr. Noria.—No deyan que ja ho havia fet.

El noy de la pela.—¡Ca! Per mí va ser una jugada de bolsa!..

Sr. Noria.—Senyors passemne via, uneixintse enhorabona y enllestim. Vosté nuvia quant té de dot?

La nuvia.—Preguntiuho als de «La Razón», tinch 99.000 y alguna cosa més que em venen d'un tio de l'Habana.

Sr. Noria.—Vosté nuvi quant té.

Quelitus.—Be prou que's dirá, conti, si ab tres mesos he *guanyat* 333 duros multipliquihu pe'l temps que ha durat el negoci.

La nuvia.—¡T'estimo Quelito meu!

El nuvi.—¡Jo també á tu Pepeta! (M'hi caso per forsa, perque no'm descubreixi).

Pare padás.—Al últim....

El noy de la pela.—Mentres duri lo del arrós....

Espartero.—Tots els llibans qu'estiguin al *alcançe* del Ajuntament....

Ventureta (célibe).—(Jo no m'hi casaria, jo li pararia un pis).

Pare padás.—Que tingui una llarga lluna de mel.

La nuvia.—Si no fos EL Mosquit, ray...

Quelitus.—T'estimo... (Aixís te reben- tessis).

La nuvia.—¡T'adoro! (¡Aixís te moris- sis!).

Quelitus.—(¡Ho faig ben bé per forsa!) (Se despedeixen y s'en van.)

Espartero.—(Tots els llibans qu'estiguin al *alcançe*....)

Ventureta (célibe).—Jo li l'auria parat un pis....

CAU EL TELÓ,

lo que no cau es cap garrotada, per desgracia.

Per la copia,
Guillermo Coll y Padré.

PICADAS

Décima que la redacció del Mosquit endressa a n'el nostre excelentíssim batlle, Senyor Don Jaume Estrada y Pagés, en el dia del seu Sant Patró que l'angel bo el guihi y l'ilumini y el guardi de pendrer mal y de ferne.

Con alegría sin par
y satisfacción sin cuento
y con tierno sentimiento
os hem de facilitar
en día no vulgar
que Dios la dicha os depare
y en este mundo avariento
os haga el camino ameno
Jayme, y que Dios os ampare
y que Dios os haga bueno.

Algú'ns diu que'n lo passat número hi han erratas d'impremta; ens n'alegrem, y que Deu vos conservi la vista a tots pera filar prim.

¿Com volen que no surtis ab erratas, si el caixista es casat de frech? Lo estrany fore que hagués sortit ab tots los seus ets y uts. ¿No'ls ho sembla?

«Lo que quiere Granollers», publica'l noy tendre Camilitu, de «La Verda» y creguin que ho encerta.

¿Sabs, tabella de monjeta rénega lo que vol Granollers?

Vol que'l crit de ¡Via fora lladres! siga permanent; vol que's cassin y s'aniquilin els llops fomolenchs que per desgracia nostre y profit seu, nian en los caus podrts de la política local; vol, que se acabi d'un colp la suprema farsa del embolica que fa fort, de tants malversadors que passejan la faz per aquestos carrers, com sou; «La Ninfa Sabonera», «Faust de l'acetat», «Patatas», «Noy de la pela», «Espanterero», «Fra Bou», «Sagretari» y de tants d'altres que la voltan, per lo que puga caurer, com per exemple tú, que fent de defensor d'aytals pessas, te posas al nivell de la *escoria inmundada*, prenent *medrar*, arplegant engrunas, que aixó es ta única *finalidad*. Es alló; tot ajuda a viurer. ¿Oy Camilitu?

La passada semana s'uniren en *indosoluble lazo* (pel compte que'ls té) els may prou vituperats ni exacrats, com se mereixen, per sa conducta; el *tremendo*, encare que diminut Quel, el de l'acetat de plom, ab l'agraciada, encare que garrella, senyoreta Pepa, la Ninfa Sabonera.

Que se sápigam, els nuvis no se'n han anat encare a passeig.

També ha contret nou matrimoni, després de divorciarse ab son primer marit, la agraciada senyoreta Dña. Pau Llevadora de «La Lucha», ab lo molt reputat *inconsecuent*, Dr. Piñaña.

Aquets si no han anat a passeig, no se n'hi ha faltat gaire.

Are resulta, segons «La Verdad», periódich pagat per La Ninfa Sabonera; que a n'el Baté debem *nada menos* la nostre felicitat.

Ja m'ho deyan que d'ensá qu'ell mane ja aixó de l'olla, lligaban los gossos ab llangonissas, pro jo no ho creya.

Afigúrinse que diu: «Es inútil que la charlataneria vierta calumnias, insultos y denuestos contra esta *ninfa*, es inútil. (Y tan, tenint el *cutis* tant groixut....) «Pues a su lado está la opinión,» (¿opinión?... Ah, ja: la del noy Camilitu, que escriu aixó, que ja es *opinión*).

Després parla de «contubernio» y «transacciones vergonzosas» y de «decoro público» y de qu'es l'únich que «representa el orden y la paz» y'l «progreso» y etc.; pro entre tant las noranta nou mil y pico, no *parecen*.

Aixó es *decoro*, *paz* y deixam encendre, aixó.

Es corria'l rumor de que nostre *benemérit Sagratarí* havia dimitit, fundant sa dimissió ab motius de decoro, tota vegada que mou saragata a un periódich local.

Nosaltres, degudament informats, podem desmentir *la especie*.

Ves que se n'hi endona del decoro, devant de la *moma* que mama.

Aquet dia en Pep pell groixuda va pronunciar un eloqüent discurs a la sessió de la Diputació contestant a n'els càrrechs y calumnias que el Sr. Juli va dirigir contra el molt excelentíssim Ajuntament de nostra *felissa* vila. Alló fou *derroche* d'oratoria y forsa de argumentació; en Juli no va saber que contestar... ¡ay, are jo m'etivocaba! qui no va dir aquesta boca es meva va ser el *nostre* Diputat, lo home de la barra, en Pep; aquest si que va callar mentres en Juli *trevallaba el pebre* que donava gust... Fins va parlar de las uvas de 1905!

¡Pobre Pep! Si la vergonya estigués en rahó inversa ab la eloqüencia, ¡quin paper mes lluhit que haurias pogut representar!....

Aquest dia—diumenge—varem tenir el gust de saludar a ne'l home més brut y poca-vergonya que s'hagi conegut may. Ens referim a n'aquell Mestre de LA RÓCA que's va vendre a ne la lladregada de la vila. L'home deu haver olorat que hi tornava a haver pluja de periódichs y s'haurá dit: «cap allá faltan gitanos, cap a Granollers faltan ganduls; qu'es la vila bressol de totas las pestilencias que corren per Espanya en forma d'home»... y ¡au! cap aquí ha vingut.

No sé perque'm sembla que perilla el sou de burot d'en Camilito. Sí, perquè si-

guenthi el Mestre, ell será l'amc; es més cínich y barrut, y per aixó lliga més ab en Pep y ab tota la pandilla.

¡Ay, Xiol, els deu rals de burot!

¿En qué quedem, som ó no som partidaris de la Solidaritat, beneyts de «La Lucha»?

¡No fem mes el ximple! ¡Pastanagas! Perque, si ahir vos adheriau (per compromís ó per lo que fos) a la gran tendencia de solidaritat, are heu de parlar d'ella diguentne *cosa frívola*?

Jo no se Pau (tu, el llevadora) si aquestas bestieses poden esser efecte de un deliri, del deliri de la gana ó de la fam, per exemple. En aquest cas, retiro tot lo dit, que jo no se si patint fam y al costat de quatre ximpls, sería capás de contradir-me gitanament com has fet tú y «La Lucha» y tots plegats els canalejistas, murguistas contertuliantes.

¡Y quin pet de rebombori qu'hem armat la mitxa dotzena de mosquitaires en aquest tros de *Paraíso... cactiquí!*

¡Tothom sap qui som! ¡Tothom!... Pro ningú'ns coneix! ¡Y lo que tardarán! Ho portem ab molta reserva; anem a la *pra*. No'ns convenen disgustos de cap *¡ajo, por curas!* que's pogués presentar, y per aixó *trevallem a la sombra*. Res, fem com aquell senyor de *carrera*, aquell de las *heriondas mazmorras*.....

Cassat al vol

—¿Qué diu que la presenta?
—¡Y ca ha de presentá!
—Sí diu que van quedarhi perque aixis es pogués tot arreglá.
—Sí, sí, tot lo que volguis pro are diu qu'ell els diu, m'hi van posá. contra'l meu gust, donchs are pel meu gust m'hi tindrán de rosegá.
—Y vaja prou que no vol presentarla ni la presentará.

Pit y cap de costellas.

Secció de Passatemps

Geroglífich sense comprimir.

PE	R	ORA
ENPE	DÓ	
	PBAT	
ENJO	EY	
	ANBOU	PE
	R	
MAT	U	TE

XARADA

Segons dos me van contá a las tres del demati un carro van agafá que duya cinch bots de ví. Pro un altre ens va assegurar. Que'l Total may será rés hasta que s'agafará no'l frau, sinó els matuters.

TARGETA

PAU GUBERT

LLEVADORA

Combiná ab aquestas lletras el nom d'un ximple.

Imp. Garrell.—Granollers.

SECCIÓ D'ANUNCIS

SALON "EL MOSQUIT"

CINEMATÓGRAFO Y NÚMEROS D'ESPECTACLE

PROGRAMA per avuy, y per demá, y per mentres duri el "reinado" de la BARRA (de sabó) y de la forsa bruta.

ESTRENO de la sensacional *politica* feta ab incomparable barra, pel barrut major del poble

99,000 PESETAS

FORTUNA MISTERIOSA

SENSACIÓ! SENSACIÓ! I GRAN SENSACIÓ!

EL MONEDERO FALSO | ROBO DE UNA CARTERA

Película de grans ensenyansas y de molt furor, feta pel mateix que va ferse ab las 99,000.

Aquesta es impresionada del natural. Es un episodi del llibre «Treinta años de concejal ó la vida de un salvador.»

¡¡Aconteixement Cinematogràfich!!

ESTRENO de la película trágica, tétrica y com totas histórica y kilométrica,

EL ALCOHOLISMO

Horrorosos efectes de la beguda d'anissats compostos ab ACETAT DE PLOM.

L'acció se suposa á Corró de Munt.—Epoca la d'en Felip.... ¿quin? no, l'altre.

LOS PEQUEÑOS LADRONES

Interessant cinta cinematográfica que repròdueix ab molta fidelitat la manera com s'ho fan per aterrar á un poble los qui per viurer ab l'esquena dreta, continuament la doblegan devant del gran CACICH, falsificant la voluntat dels electors en día d'eleccions. Robos, desfalchs y tarugos en gran. Comparsería de burots, matuters, *valents* d'ofici y *periodistas* també d'ofici y acérrims defensors de la *pela*. Cuadro plástich:

ENTRADA DE LAS UVAS DE 1905

¡A RIURER! ¡ÚLTIM NÚMERO! ¡A RIURER!

El Sueño de un Policía

Vida, Passió.... (de són) y bacaynas, dormidetas y miracles, de'n Son Dolça (a) Castellet.

Entretinguts passatempes cómichs pel nou y graciós clown equilibrista ANTONET.

Difícils equilibris en el Silló.—Jochs malabars ab la vara.—Entradas cómicas y... d'ARROS.

Sessions d'escamoteix y prestidigitació per molts mestres que ab la fatxa ja pagan y que son ó semblan concejals administradors. Sessions continúas á totas horas.

NOTA: Aviat estreno de las Llagas de Sant Roch y La Lucha y La Verdad ó si tu ets pilló jo'n soch mes y El buen cura, ó la paz vuelve al hogar caciquil.

IMPORTANT: No hi haurá Piano Eléctrico; lo que hi haurá es una orga de rahóns que cuan toqui se podrá ballar L'Espolsada y el Ball de Bastóns.